

πρὸ τῆς συνοδίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ὑπαξιωματικόν, ὡσεὶ ἤθελον νὰ ἀναχαιτίσωσι τὸν δρόμον του.

— Σταθῆτε ! ἐφώναζεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ φωνὴν τοσοῦτον ἐπιτακτικὴν, βροντῶδη καὶ τρομεράν, ὥστε γυναῖκες καὶ χωροφυλάκες πάντες ἐστάθησαν παρευθῆς.

— Ποιοὶ εἰσθε καὶ τί θέλετε; εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, ἀνήσυχος καὶ νομίζων ὅτι ὠμίλει πρὸς ἀηστὴν.

— Εἴμεθα φίλοι, ἐπανελάθεν ὁ ἵππευς μὲ φωνὴν ἡχηράν, μὰς στέλλει δὲ ἡ Φατμά-Χανούμ.

— Ἡ Φατμά-Χανούμ; εἶπεν ὁ εὐνοῦχος τῆς διευθυντρίας τοῦ λουτροῦ, προχωρῶν πρὸς τὸν νέηλυν καὶ μετρῶν αὐτὸν εἰρωνικῶς διὰ τοῦ βλέμματός, ἔχετε τὸ γινώρισμα;

— Τί γινώρισμα; χρειάζεται γινώρισμα ὅταν ἐρχώμαι νὰ σὰς εἶπω ταύτην τὴν στιγμὴν ὅτι διακινδυνεύετε τὴν ζωὴν τῶν γυναικῶν τούτων; προσεῖπεν ὁ ἵππευς.

— Τὴν ζωὴν μας! Ἀλλὰχ! Ἀλλὰχ! φύλαξον ἡμᾶς! ἀνεφώνησαν αἱ δούλαι στενάζουσαι.

— Σιωπᾶτε, γυναῖκες, διέταξεν ὁ Ὄσμάν στρέφων πρὸς τὸ χαρέμιον τρέμων, τί ἔχετε νὰ φοβηθῆτε μὲ συνοδίαν χωροφυλάκων;

— Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἴσως τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ἀγνώστος ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ φόβος τῆς κακοκαιρίας. Ὄσμάν, μὴ ἐμπιστευθῆς εἰς τὸν ἑναστρον τοῦτον οὐρανόν, ὅστις φαίνεται ὅτι σὰς ὀδηγεῖ εἰς ἄβυσσον. Στρέψον ἐκεῖ πρὸς νότον καὶ ἰδέ. Ὁ ὀρίζων εἶναι μελανός, τὰ νέφη ἤδη συμπυκνοῦνται ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν λόφων, ἡ καταιγὶς φθάσει μὲ γοργὰς πτέρυγας ἐπὶ ταύτης τῆς ὁδοῦ, τῆς ἐκτεινομένης διὰ μέσου βράχων, δυναμένων αἰφνης νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ὀρμητικούς χειμάρρους! Θὰ δεκατισθῆτε ὡς κερβάνιοι προσηκνῶντων, καταλαμβανόμενοι ὑπὸ τοῦ σιμουῦν!

Ὁ Ὄσμάν ἐστράφη πρὸς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, κατοικῶν δὲ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Προύσῃ, ἐγίνωσκε τὰ τρομερὰ καὶ ταχέα ἀποτελέσματα τῆς καταιγίδος.

— Ποῦ μὰς συμβουλευεῖς νὰ ὑπάγωμεν; εἶπε μόνον, πλησιάζας ἐν βῆμα πρὸς τὸν αὐτοκαλούμενον ἀπεσταλμένον τῆς Φατμάς.

— Εἰς Γεδι-Ἀγάτς, χωρὶς νὰ χάσωμεν στιγμὴν.

— Ἐμπρός! Αἱ! σεῖς, γρήγορα μὲ τ' ἀλογά σας! εἶπε μὲ φωνὴν ὀλίγον τεταραγμένην. . . πρέπει ὀγρήγορα νὰ φθάσωμεν εἰς μέρος ἀσφαλές.

Τὸ χαρέμιον, τρέμον, ἤρχισε νὰ σπεύδῃ καλπάζον ὀπισθεν τῶν χωροφυλάκων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἦσαν οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν δούλων πεφοβισμένοι. Ἐκ διαλειμμάτων ἤκούοντο δεήσεις, ἐπιφωνήματα ἀδημονίας, διότι ἡ αἰθρία καὶ ὠραία νύξ αἰφνης μετεβλήθη εἰς ζοφερὰν καὶ τεταραγμένην.

1. Οὗτος εἶναι, ὡς γνωστόν, ὁ ἄνεμος, ὁ πνέων ἐν ταῖς ἀχανέσις ἐρήμοις τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας καὶ διεγείρων πελωρίους ὄγκους ἄμου καὶ καταπνίγων τοὺς παρατοχῶντας ὁδοιπόρους. Σ. Δ.

Ὁ ἄνεμος ἤρχιζε νὰ σείη τὰ δένδρα, ὁ ξηρός, καυστηρὸς καὶ σφοδρὸς ἐκεῖνος ἄνεμος, ὅστις προηγεῖται τῶν μεγάλων θυελλῶν. Οἱ ἵπποι αἰσθανόμενοι ἀσύνηθές τι ἐν τῷ ἀέρι, ἐγένοντο οἰνοὶ πτερόεντες ἔτρεχον ἀπὸ ρυτῆρος κατόπιν τῶν δύο ἵππέων, οἵτινες ἐφαίνοντο ὡσεὶ εἶχον φέρει μεθ' ἐκυτῶν τὸν κακὸν καιρὸν καὶ τοὺς κακοὺς οἰωνοὺς.

Ἡ κατωφερὴς ὁδὸς ἐδιχάζετο πρὸς δεξιὰ, ἀγούσα εἰς ὀροπέδιον ἐκ πετρῶν, ἀστυλον τῶν ὑπὸ τῆς βροχῆς ἢ τῆς καταιγίδος καταλαμβανόμενων ὀδιτῶν. Ἐπτὰ πλάτανοι μετὰ κορυφῶν παχυμεγέθων καὶ κλάδων πυκνοφύλλων, ὑπῆρχον μόνον ἐν τῷ μέσῳ ξηρᾶς καὶ πετρῶδους φύσεως. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομα Γεδι-Ἀγάτς, (Ἐπτὰ Δένδρα). Ἡ συστάς αὕτη τῶν δένδρων περιεκυκλοῦτο ὑπὸ σπηλαίων, εἰδούς θόλων ἐν κοιλώμασι λελαξευμένοις ἐν τῇ πέτρᾳ, ἔνθα τὰ χαρέμια ἠδύναντο νὰ εὐρωσι σκέπην.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ συνοδία ἔτρεχε πυρετωδῶς, ἐλαυνόμενη ὑπὸ τῶν σποδοχρόων νερῶν, ἄτινα ἐπεσωρεύοντο ὀπισθεν αὐτῆς, ὁ ὑπόκωφος κρότος τῆς βροντῆς καὶ ἡ λάμψις τῶν ἀστραπῶν ἐδείκνυον σαφῶς ὅτι οὐδὲ ἄλλως εἶχον καιρὸν νὰ χάσωσιν. Ὁ οὐρανὸς καθίστατο βαθμηδὸν ζοφερώτερος, τὰ δὲ νέφη, μετὰ τῆς ψυχρᾶς ὑγρασίας τῶν, ἐκάλυπτον τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων.

Εἰς ἕκαστον ἤχον τῆς βροντῆς ἀντήχησις κλαυθμηρὰ ἤκουετο, διότι αἱ ταλαίπωραι ἐκεῖναι γυναῖκες, συνειθισμένα νὰ ἐξέρχωνται μόνον τὴν ἡμέραν καὶ ὅτε ὁ καιρὸς ἦτο ὠραίος, δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσωσι τὰς οἰμαγὰς τῶν, νομίζουσαι ὅτι ἐπιέζοντο ὑπὸ φοικῶδους τινὸς ἐφιάλτου.

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ, γενναιοτέρα τῶν ἄλλων, ἐνόει οὐχ ἦττον ὅτι πράγματι ἤπειλει αὐτὰς κίνδυνος. Ἐμέμετο τοὺς εὐνοῦχους, καὶ μάλιστα τὸν Ὄσμάν, ὅτι δὲν προεμάντευσαν τὴν θυελλάν, καὶ ἡλόγει καθ' ἑαυτὴν τῶν δύο ἐκείνων ἀγνώστους, τοὺς δραμόντας εἰς βοήθειάν των.

Ἐν ᾧ δ' ἐκάλπαζον διέβη προὐ τῶν χωροφυλάκων ἡ πλησίασε τοὺς ἵππεῖς. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι πλησίον αὐτῆς ἦτο ἀσφαλεστέρα, καὶ κατ' αὐτὴν δὲ ταύτην τὴν παράφορον ἵπποδρομίαν εἶχε τὴν περιεργίαν νὰ ἴδῃ τὰ πρόσωπά των, ἄτινα ὅμως οὐτοὶ ἔκρυπτον ἐπιμελῶς ὑπὸ τὴν κόκκυλλαν τῶν *kaftariar* των. Μὴ ἦσαν ἀγγελοὶ, πεμφθέντες ἵνα τὰς ὀδηγήσωσιν, ἢ δαίμονες, ἀπολυθέντες ὑπὸ τοῦ σκληροῦ Ἀζραήλ, τοῦ δαίμονος ἐκεῖνου τοῦ θανάτου;

Αἱ ἀνατολικάι ψυχαὶ ἔχουσι ἐνίοτε τοιαύτας παραδόξους εὐπιστίας, τὸ ὑπερφυσικὸν φαίνεται ὅτι ἀναμιγνύεται εἰς ὅλην των τὴν ὑπαρξίν, χωρὶς οὐδὲν ἄφαιρέσειν ἐκ τοῦ ὕλισμοῦ αὐτῶν μήπως ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα δὲν εἶναι ἡνωμένα; Τὸ ὄνειρον καὶ ἡ πραγματικότης δὲν ἀκολουθοῦνται ἀμοιβαίως; Ἡ θυγάτηρ τοῦ Σεῖχ-οὐλ-Ἰσλάμ ἤκουε συχνότερον νὰ ὁμιλῶσι περὶ μυστικῶν ἀγγελιῶν πεμφθειῶν εἰς τὸν Προφήτην ἢ περὶ τῆς ἀνθρωπίνης διπλωματίας, δὲν ἠδύναντο λοιπὸν νὰ παραδεχθῇ, ἢ ἀφελῆς κόρη, ὅτι ἀγγε-

λὸς τις ἠγγρύνει ἐπ' αὐτῆς, ἧτις ἐδέετο τόσον συχνὰ ἀποτεθειομένη πρὸς αὐτούς;

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ ἐπλησίασε τοὺς δύο ἀγνώστους. Οἱ ἀχνίζοντες ῥόθωνες τοῦ ἵππου τῆς σχεδὸν ἠγγίζον τὸ κεντροφόρον ὑπόδημα τοῦ ὀμιλησαντος ἐκεῖνου ἀνδρός, καὶ ὅμως δὲν ἐκινεῖτο ἵνα στραφῇ πρὸς αὐτήν. Ἐνθαρρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς συστολῆς ταύτης, ἧτις ὤθει τὴν περιεργίαν τῆς, ἡ νεανὺς ἐψιθύρισε δειλιῶς.

— Ἐφέντη; . . .

— Εἰσθε ὑμεῖς, Γκιουλ-Χανούμ; εἶπεν ὁ ἵππευς μὲ φωνὴν τόσον γλυκεῖαν καὶ ἐναρμόνιον, — τόσον διάφορον μάλιστα τοῦ προστακτικοῦ ἐκεῖνου τόνου, δι' οὗ εἶχε τὸ πρῶτον ὀμιλήσει, — ὥστε ἡ Μουσουλμανὶς σχεδὸν δὲν ἀμφέβαλλε πλέον ὅτι ἦτο οὐρανόπεμπτος ἀγγελος.

Ὁ ἵππος τῆς ἐβάδιζεν ἤδη παραπλευρῶς τῷ τοῦ ἵππεως.

— Φοβεῖσθε; τῇ εἶπε μετὰ γλυκυτάτης φωνῆς.

— Ὅχι πλησίον ὑμῶν, τῷ ἀπεκρίθη. Δὲν ἦτο πλέον ἐντρομος, τῷ ὄντι. Μάτην ἐμνησάτο ἡ καταιγὶς, μάτην εἰσέδυσεν ὁ ἄνεμος εἰς τὴν μεταξίνην ἐφεστρίδα τῆς καὶ ἡ βροχὴ κατὰ μεγάλας σταγόνας ἐπιπετεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς ἡ Γκιουλ μὲ ἐξημμένην φαντασίαν, δὲν ἤκουε πλέον τὴν βροντῆν καὶ δὲν ἠσθάνετο μήτε τὸν ἄνεμον μήτε τὴν βροχὴν.

— Μετ' ὀλίγον φθάνομεν, εἶπεν ὁ δεύτερος ἵππευς, ὅστις δὲν ἐδείκνυε τὸ πρόσωπόν του περισσότερο τοῦ συντρόφου του.

— Χαίρω! εἶπεν ἡ Γκιουλ πνευστιῶσα, ἀπηϋδῆσα.

Ὁ ἵππευς, παρ' ᾧ ἔτρεχεν ἑπιππος ἡ νέα, ἐστράφη αἰφνης πρὸς αὐτήν ἦτο τόσον πυκνὸν τὸ σκότος, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνη τοὺς χαρακτῆρας τοῦ, ἀλλ' εἶδε μόνον δύο ὀφθαλμοὺς λαμπρούς, οἵτινες τὴν ἐθεώρουν ὅπως οὐδέποτε ἄλλοι ὀφθαλμοὶ τὴν εἶχον θεωρήσει.

— Δότε μοι τὰς ἡνίας, εἶπε, καὶ ἔλαβε διὰ μὲν τῆς μῖα χειρὸς τὸν χαλινόν τοῦ ἵππου, ἐν ᾧ διὰ τῆς ἑτέρας ὑπεστήριξε τὴν Γκιουλ ἐκ τῆς ὁσφύος.

Πρώτην ἤδη φορᾶν ξένην χεῖρ ἐψῆυε τὸ σῶμά τῆς, καὶ ὅμως, εἴτε ἐκ τῆς κοπώσεως, εἴτε ἐκ τῆς μυστικῆς ἐμπιστοσύνης, ἦν εἶχεν εἰς τοὺς νέους συνοδοιπόρους αὐτῆς, ἡ Γκιουλ ἐστηρίχθη ἀνευ φόβου καὶ ταραχῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὅστις περιέβαλλεν αὐτήν.

[Ἰππεῖται συνέχεια] K.

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ
[Διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ].

Ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας τῆς λίμνης διολισθαίνει ταχέα μικρὰ λέμβος, ἧς ἐπιβαινοῦσι τρεῖς παῖδια, ὠραῖα ὡς ἡ περιβάλλουσα αὐτὰ καλλιφειγῆς ἡμέρα τοῦ Μαΐου. Εἶναι δύο ἄρρενα καὶ ἓν θῆλυ. Τὸ μεγαλύτερον ἴσως συνεπλήρωσε τὸ ἑκκαδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχει δ' ἀργυρόχρουν κόμην, τῆς ὁποίας οἱ βόσρυχοι κατέρχονται μέχρι τοῦ ἐκ βαθέος χρώματος ὀλοσηρικοῦ ἐπεנדύτου καὶ τοῦ λεπτο-

τάτου περιλαιμίου του, αποτελούντες παραδοξωτάτην αντίθεσιν πρὸς τὰς μελανωτάτας ὄφρεις καὶ τὰς βλεφαρίδας αὐτοῦ. Κωπηλατεῖ ἐρρωμένως, διότι τὸ ἔτερον ὀλίγον νεώτερον αὐτοῦ, ἀρκεῖται νὰ κινή ἐλαφρῶς τὴν κώπην διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐνῶ, διὰ τῆς λεπτοφυοῦς καὶ λευκῆς ὡς τὰ πτερὰ κύκνου ἀριστερᾶς, συλλέγει τὰ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης ἀνθούοντα ὑδρόβια κρῖνα καὶ καταθέτει αὐτὰ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κόρης, ἥτις, ἐγκαταλιπούσα τὸ πηδάλιον, συμπλέκει μετὰ τῆς κόρης αὐτῆς τὰ κρῖνα ἐν εἴδει στεφάνου.

— Ἀ! Νοέμη πόσον εἶσαι ὠραία, ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ ξανθὴν ἔχων κόμην παῖς, πύστες τὴν κωπηλασίαν· δὲν εἶναι ἀληθές Ἐδδῆ; εἶναι ὠραία ὡς ἡ νύμφη, περὶ τῆς ὁποίας διηγοῦνται οἱ κυνηγοί.

Ὁ Ἐδδῆ δὲν ἀποκρίνεται, ἀλλὰ προσηλοῖ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ῥοδοχρόου στόματος τῆς Νοέμης, ὑπὸ δὲ μαγικῆς δυνάμεως ἐλαυνόμενος, προσκλίνει ν' ἀσπασθῆ τὰ ὑγρὰ ἐκεῖνα χεῖλη.

Ἐνῶ ὁμως τὰ ἐξουτοῦ προσήγγιζον τὰ χεῖλη τῆς κόρης, αὕτη, δι' ἀγρίας κινήσεως, ἀρπάζει αὐτὸν ἀπὸ τῆς κόρης καὶ κρατεῖ τὴν κεφαλὴν του μίαν σπιθαμὴν μακρὰν ἑαυτῆς, εἶτα δὲ, ἀφείσα αὐτήν, ῥίπτεται πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀσραπὴ ἀγανακτήσεως λάμπει εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς τοῦ παιδός, ὅστις ὀργίλος ἐγείρεται, οὕτω δ' ἡ λέμβος ταλαντεύεται καὶ ἡ Νοέμη πίπτει εἰς τὴν λίμνην.

Ὁ Ἐδδῆ ἐκβάλλει κραυγὴν ἀπελπισίας καὶ θέλει νὰ ῥιφθῆ εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλ' ὁ ἕτερος κρατεῖ αὐτόν.

— Ἀφες, τῷ λέγει, ἡ Νοέμη κολυμβᾷ ὡς ἰχθύς. Τῷ ὄντι δέ, μετὰ μικρόν, ἀναφαίνεται ἡ κεφαλὴ τῆς κόρης, ἥτις, ἐντὸς ὀλίγου ἀφικνεῖται εἰς τὴν ὄχθην, ὥστε ὅτε οἱ δύο παῖδες ἀφίκοντο εἰς τὴν ξηράν, ἡ Νοέμη εἶχεν ἤδη διέλθει διὰ μέσου πλήθους αὐλικῶν καὶ εἰσέλθει μειδιωσὰ εἰς τὸν πύργον.

— Ἀλλὰ, Ὑψηλότατε, ἀναφωνεῖ, ἔντρομος ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀξιωματικός, φέρων τὴν λαμπρὰν στολὴν τοῦ συντάγματος Πλανταγενέτου, ἐγὼ ἐνόμιζον ὑμᾶς ἀσχολούμενον εἰς τὰ μαθηματικὰ προβλήματα, ἐνῶ ὑμεῖς διακινδυνεύετε τὴν πολῦτιμον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ὁ ὑμέτερος πατὴρ καὶ βασιλεὺς μου ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τὴν φύλαξίν μου. Ὁ Ῥοβέρτος δὲν θέλει ἀποφύγει τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας κατέστη ἀξίος, προτεινᾶς εἰς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα τὴν ἐπὶ τῆς λίμνης ἐκδρομὴν· ἀλλ' ἐγὼ ἱκετεύω ὑμᾶς νὰ μὴ ἐπαναλάβητε αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ μου.

— Ἐχει καλῶς, κύριε Δέ-Βωφόρτ, ἀπαντᾷ ὁ πρίγκηψ, μειδιωῶν, σὰς τὸ ὑπόσχομαι. Πλὴν ὁ ἀνεψιὸς ὑμῶν Ῥοβέρτος καὶ ἡ ὑμετέρα θυγάτηρ Νοέμη δὲν πρέπει νὰ τιμωρηθῶσι, διότι ἐγὼ προέτεινα τὴν ἐκδρομὴν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τοῦ πρίγκηπος πράνεται τὸ μέτωπον τοῦ κυρίου Δέ-Βωφόρτ, ὅστις μετ' εὐαρεσκείας θωπεύει τὸ δασὺ γένειόν του.

— Ὡ! πόσον εἶσθε γενναῖος, Ὑψηλό-

τατε, λέγει ὁ ἀξιωματικός, ὁ Θεὸς σώζοι τὸν ἡμέτερον πρίγκηπα Ἐδουάρδον!

Καθὼς τὴν ἠχώ, ἐπαναλαμβάνουσι τὴν εὐχὴν ταύτην τὰ ὠχρὰ χεῖλη τῶν αὐλικῶν, οἵτινες ἀπὸ τῆς ὄχθης εἶχον παραστῆθεαι τῶν ἐν τῇ λίμνῃ συμβάντων καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ βασιλόπαιδος.

Ἴσως δ' ἔτρεμον πολλῶ μᾶλλον διὰ τὴν ἰδίαν ἐξουτῶν ζωὴν ἢ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, ἥτις εἶχε διαπιστευθῆ αὐτοῖς.

Αἴφνης εὐθυμὸς ἔκρηξις γέλωτος διακόπτει τὴν παρὰ τοῖς αὐλικοῖς ἐπικρατούσαν ἐπίσημον σιγὴν.

Ἡ μελαγχροῖνὴ Νοέμη, ἡ μικρὰ ἀγριόγαττα! ὡς ἀποκαλοῦσιν αὐτὴν αἱ κυρίαι τῆς αὐλῆς, ἵσταται ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ, ἐνδεδυμένη ἀνδρῶν φορέματα.

Ἀπέκρυψε τοὺς εἰσέτι βεβρεγμένους βουζούχους τῆς ἐξουτῆς κόμης ὑπὸ πλατὺ καὶ διὰ μεγάλου πτεροῦ κεκοσμημένον σκούφωμα, ἐφόρεσε τὸν ἐξ ἐρυθροῦ ὀλοσηρικοῦ χρυσοποικιλτον ἐπενδύτην, τὰς ἐκ μετὰ τῆς περινημιδᾶς καὶ τὰ μετὰ χρυσῶν περονῶν ὑποδήματα τοῦ Ῥοβέρτου, οὕτω δὲ φαίνεται ὁ εὐειδέστερος τῶν ἐν τῇ ἀγγλικῇ αὐλῇ ὑπηρετούντων τὸν βασιλέα εὐγενῶν παιδῶν.

Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς, ὁ Ῥοβέρτος, στενάζων, ψιθυρίζει καὶ πάλιν·

— Ὡ! πόσον εἶναι ὠραία! Ὁ δὲ πρίγκηψ προσβλέπει αὐτήν, ὥσει θέλων νὰ τὴν καταράγη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ Νοέμη, διὰ δύο ἀλμάτων, κατέρχεται τὴν κλίμακα, σοβαρὰ δὲ καὶ εὐθυτενῆς κατευθύνεται πρὸς τὸν πρίγκηπα, τὸν ὅποιον χαιρετᾷ, μειδιωσὰ εἰρωνικῶς.

— Ὁ κίνδυνος παρήλθε, τῷ λέγει, σχηματίζουσα τὰ χεῖλη ὡς τὸν θέλοντα νὰ δώσῃ ἀσπασμόν, ὁ δὲ πρίγκηψ γίνεται καταπόρφυρος ὡς μήκιον.

— Ἀλλὰ, λαίδη Σιδονία, λέγει ἐν εἴδει ἐπιπλήξεως ἡ βαρὴν Πλανταγενέτου πρὸς γραίαν κυρίαν, ἥτις, εὐαρέστως μειδιωσὰ, παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος, τὰ ἀπομακρυνόμενα παιδία, πῶς δύνασθε ν' ἀναλαμβάνητε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Πάντων, τὴν εὐθύνην τοῦ νὰ ἠλικιούτῃ με τοιαύτας ἀρχὰς ἢ ἐξ ἀδέλφῃ σας; Τὸ θεωρεῖτε καλόν, νέα δεκατετραέτις νὰ ἐνδύεται φορέματα ἀνδρῶν καὶ νὰ φέρεται τοιοιτοτρόπως; Ὡ! εἶναι ἀλήθειαι, ὅτι ὀλοιοὶ σπείρει ἀνέμους θερίζει τρικυμίας.

Ἡ λαίδη Σιδονία δὲν μειδιᾷ πλέον, αἰ δὲ ὠχραὶ παρειαὶ αὐτῆς πορφυροῦνται, ἔνεκα τῶν ἐπιπλήξεων τῆς γραίης αὐλικῆς, ἥτις πρώτη εἶχεν ὀνομάσει τὴν Νοέμην μικρὰν ἀγριόγατταν καὶ τὴν ὁποίαν τὰ παιδία, ἀντεκδικούμενα, εἶχον βαπτίσει Κυρίαν Ἐθιμοταξίαν. — Ἀλλὰ ἡ λαίδη Σιδονία δὲν εὐρίσκει λόγους, ὅπως ἀποκριθῆ εἰς τὰς πικρὰς ἐπιπλήξεις, διότι πολλὰκις εἶχε καταδικασθῆ ν' ἀκούσῃ τοιαύτας.

Καὶ ὁμως ἡ Κυρία Ἐθιμοταξία ἔχει δίκαιον.

Ἡ Νοέμη εἶναι ἀγρία, ἐνῶ δὲν εἶναι τοιοῦτος ὁ χαρακτήρ τῆς Ἀγγλίδος κόρης·

ἀλλὰ ἡ λαίδη Σιδονία, ἥτις ἐπέχει θέσιν μητρὸς παρὰ τῇ ὀρφανῇ ταύτῃ λέγει:

— Εἶναι τόσον ἀγαθὴ τὴν καρδίαν, εἶναι δὲ ἀκόμη παιδίον.

Ἦτο πραγματικῶς ἡ Νοέμη ἀκόμη παιδίον.

Διατί λοιπόν, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐκάθητο ἐπὶ τῆς χλόης μετὰ τοῦ πρίγκηπος, ὅστις ἠθελεν ὅπως δῆποτε ν' ἀσπασθῆ αὐτὴν; Διατί δὲν ἐκάλει εἰς βοήθειαν τὴν Ῥοβέρτον, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔφθανε μέχρις αὐτῆς, καὶ ὅστις εὐθύμως ἔψαλλε, συλλέγων τὰ εὐωδέστερα ἄνθη, ὅπως κοσμήσῃ τὸν κοιτῶνα τῆς Νοέμης;

Ὁ πρίγκηψ Ἐδουάρδος ἦτον ἰσχυρότερος αὐτῆς, ἐκράτει δ' ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν μικρὸν ὄφιν, τὴν Νοέμην, τῆς ὁποίας κατησπάζετο τὰ χεῖλη.

Ἡ Νοέμη προσεπάθει ν' ἀμυνθῆ, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ, δὲν ἐκορέννυτο ἀσπάζομενος αὐτήν.

— Θέλω νὰ σὲ φιλῶ αἰώνιος, ἐψιθύριζεν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Νοέμης ἐπληρώθησαν δακρῶν.

Ἐκεῖνος ἠσχύνθη καὶ ὀρμητικῶς ἠγέρθη. Ἐκεῖνη δ' ἔμεινεν ἀκίνητος, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ κλαίουσα πικρῶς.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρθρῶσῃ λέξιν, ἀλλὰ, συγκεχυμένος, παρηκολούθησεν αὐτὴν, ἐκκινήσασαν καὶ κατευθυνθεῖσαν πρὸς τὴν ἐκ μαρμαράου κρήνην τοῦ κήπου.

Ἐκεῖ ἡ Νοέμη ἔβρεξε τὸ φλέγον στόμα τῆς, διελθούσα δὲ πρὸ τοῦ πρίγκηπος, χωρὶς οὐδὲ βλέμματος ν' ἀξιώσῃ αὐτόν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον. Ὁ Ῥοβέρτος, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐκόσμη, δι' ἀνθέων λευκῶν καὶ κυανῶν, τὴν μικρὰν φωλεὰν τῆς κόρης.

Ἐμειδίασεν ἐξ εὐχαριστήσεως, ὅτε εἶδεν αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ μέτωπόν του ἐσκυθρώπασεν, ἅμα ὡς ἰδόντος ὅτι εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθροὺς ἐκ τῶν δακρῶν.

— Σ' ἐπέπληξαν ἴσως; ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας.

Ἡ Νοέμη δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἐπέθεσε τοὺς βραχίονάς τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ῥοβέρτου, ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς ἀπέναντι τοῦ τρυφεροῦ βλέμματός του καὶ ἔκρυψε τὸ φλέγον στόμα τῆς ἐντὸς τῶν κυμάτων τῆς ἀργυροχρόου κόμης τοῦ συντρόφου τῆς.

— Ἀ! τοῦτο μὲ ὠφελεῖ, ἐψιθύριζεν.

Ἔσθη ἐπὶ πολὺ τοιοιτοτρόπως, ἐνῶ ὁ παῖς, τεθλιμμένος καὶ σιωπηλός, δὲν ἀπέκλυε θεωρῶν αὐτήν.

Εἶτα δὲ ὤθησεν αὐτὸν ἠρέμα ἐκτὸς τοῦ κοιτῶνος καὶ, κλείσασα τὴν θύραν, ἀπέβαλε τὸ ἀνδρῶν φέρεμα.

— Ὅτε, μετὰ μίαν ὥραν, ἡ Νοέμη κατήρχετο τὴν μεγάλην ἐκ μαρμαράου κλίμακα, χαιρετῶσα ἀξιοπρεπῶς τοὺς ξένους τοῦ πατρὸς τῆς, καθημένους περὶ τράπεζαν ὑπὸ σκηνήν, ἀπαντες, ἔκθαμβοι, προσέβλεψαν αὐτήν, ὡς ἐὰν μὴ ἦτον ἡ ἰδία.

Ἡ μέλαινα κόμη κατήρχετο λεία ἐπὶ τῶν κροτάφων αὐτῆς· τὰ τεταπεινωμένα

βλέφαρχ' ἐμετρίαζον τὸ πῦρ τοῦ βλέμματός της, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτῆς εἶχε προσλάβει τὸσαύτην σοβρότητα, ὥστε ἡ κυρία Ἐθιμοταξία κατεδέχθη ν' ἀπευθύνη αὐτῇ τὸν λόγον καὶ ἐμαγευθῆ ἐκ τῆς μετριόφρονος χάριτος τῆς κόρης.

Μόνη ἡ λαίδη Σιδονία προαπησχολεῖτο ὑπὸ τῆς ἀσυνήθους θλίψεως τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆ Νοέμης καὶ ἠρώτα ἐαυτήν: Τί ἄρα γε συνέβη, τὸ ὅποιον νὰ μεταβάλλῃ, ἐντὸς μιᾶς ὥρας, τὴν παιδίσκην εἰς γυναῖκα;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην μόνος ὁ πρίγκηψ Ἐδουάρδος ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' οὗτος ἐκάθητο εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς τραπέζης καὶ ἠστειέζετο μετὰ τῶν ὑπηκόων τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ γενναίου κυρίου Δὲ Βωφόρτ.

Ὁ πρίγκηψ ἔρριπτε, κατὰ διαλείμματα, κρύφια βλέμματα πρὸς τὴν Νοέμην, ἀλλ' αὐτὴ ἐκράτει ἐπιμόνως τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ὑποκρινομένη ὅτι οὐδὲν ἤννοει.

Ὅτε δὲ πάντες ἐπλησίασαν τὸν πρίγκηπα, ἵνα εὐχηθῶσιν αὐτῷ τὴν καλὴν νύκτα. ἡ κόρη προσέκλινεν αὐτῷ ταπεινῶς, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ, χωρὶς ν' ἀτενίσῃ αὐτόν, μειδιῶσα μὲν ὡς συνήθως, ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀσπασθῆ τὴν δεξιὰν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Ἐθεσε μόνον ἓνα τῶν μικρῶν δακτύλων τῆς ἐντὸς τῆς λευκῆς χειρὸς τοῦ πρίγκηπος, ἐξκλοντίσασα κατ' αὐτοῦ βλέμμα περιφρονητικόν.

Ὁ πρίγκηψ ὅμως ἔθλιψε ταχέως τὴν χειρὰ της καὶ ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδιάς του, ψιθυρίζων:

— Θὰ σὲ ἀγαπῶ αἰωνίως!

Ἡ ἀγαθὴ λαίδη Σιδονία ἐκοιμάτο πρὸ πολλοῦ, ἐνῶ ἡ νεαρὰ ἐξαδέλφη της περιστρέφετο ἀνήσυχος ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἀκτὶς σελήνης εἰσέδυε, διὰ τῶν μικρῶν πρασινωπῶν ὑέλων τοῦ γοθικοῦ παραθύρου τοῦ κοιτῶνος, καὶ προσέπιπτεν ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἐσαυρωμένου, περιβάλλουσα αὐτὴν δι' ἀργυρᾶς αἴγλης.

Ἡ Νοέμη ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ προσηυχῆθη.

— Αἰωνίως, ἀμήν! ἐπιθύρισε, περατώσασα τὴν προσευχὴν της.

Πλὴν αἱ λέξεις αὐταὶ ἀφύπνισαν ἐν αὐτῇ τὴν ἀνάμνησιν τῶν περιπαθῶν λόγων τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος.

— Τί ὅμως εἶναι ἡ αἰωνιότης; ἠρώτησεν ἐαυτὴν τότε τὸ πρῶτον. Ἐδῶ κάτω αἱ ἡμέραι εἶναι ἠριθμημέναι, ἀλλ' ἔπειτα, . . . ἡ ἀτελεῦτητος σειρά τῶν ἐτῶν καὶ τῶν αἰῶνων. Καὶ ἐκεῖνος ἠθέλε νὰ μὲ φιλῇ αἰωνίως! . . .

Ἡ κόρη κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν, καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν.

Ὅτε ἡ πρώτη ἡλιακὴ ἀκτὶς εἰσέδυσεν εἰς τὸν θάλαμον, ἀποδιώκουσα τὸ ἀπείσιον σκότος τῆς νυκτὸς καὶ περιβάλλουσα, διὰ τῆς χρυσῆς λάμπης της, τὴν ὠχρὰν κόρην, ἥτις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐν μέσῳ τῶν λευκῶν καὶ κυανῶν ἀνθῶν, τὰ ὅποια μετὰ τὸσαύτης ἐπιμελείας εἶχε συλλέξει ὁ Ροβέρτος δι' αὐτὴν, ἡ λαίδη Σιδονία, εἰ-

ελθοῦσα ὅπως ἀφύπνισῃ τὴν Νοέμην, ἠρώτησεν πάλιν ἐαυτὴν, ἔντρομος, τί ἄρα γε συνέβη εἰς αὐτὴν . . .

Μόνον ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ παιδίσκη ἐδέησε νὰ ὑποφέρῃ τὴν μισητὴν παρουσίαν τοῦ πρίγκηπος, διότι ἀφίκετο ἡ εὐχάριστος εἰδήσις τῆς αἰσίας ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου ἐκ τῆς Νορμανδίας καὶ ὁ κύριος Δὲ Βωφόρτ ἠτοιμάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αὐλήν, ὅπως ἀποδώσῃ τῷ βασιλεῖ τὸ διαπιστευθὲν αὐτῷ πολῦτιμον κειμήλιον.

Μάτην ὁ πρίγκηψ ἐπειράθη νὰ λαλήσῃ πρὸς τὴν Νοέμην ἀνευ τῆς παρουσίας ὀχληρῶν μαρτύρων, διότι ἐκεῖνη ἀπέφευγεν αὐτόν, παραμένουσα πάντοτε ἐν μέσῳ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς, αἵτινες, ἕνεκα τῆς δειλίας της, ἀπεκάλουν νῦν αὐτὴν «μελαγχρωσιν γλαυκὰ» καὶ, ἐπιλήσιμονες τῆς πάλαι ἀγριότητός της, ἤρχιζον ν' ἀγαπῶσιν αὐτὴν.

— Ναί, ναί, Λαίδη Σιδονία, ἔλεγεν ἡ κυρία Ἐθιμοταξία, ἡ ἐπίδρασις τῶσων ἐναρέτων κυριῶν ἔδει νὰ ἐπενεργήσῃ ὡφελίμως ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἐξαδέλφης σας. Εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι τὸ περιφρονητικὸν βλέμμα, τὸ ὅποιον ἔρριψα κατ' αὐτῆς, ὅτε ἔφερε τὰ ἀνδροικὰ ἐνδύματα, παρήγαγεν ἐπ' αὐτῆς ῥιζικὴν μεταβολήν, νῦν δὲ δύνασθε νὰ πεισθῆτε πόσον ἀξίζει ἡ αὐστηρότης.

Ἡ αὐστηρότης! ὦ! ἡ κυρία Ἐθιμοταξία δὲν ἤννοει τὴν γλώσσαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλως θὰ ἐξεπλήσαστο, βλέπουσα τὴν Νοέμην, ἥτις, ὠργισμένη, ἔρριπτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ῥόδον, τὸ ὅποιον ὁ πρίγκηψ εἶχε κόψει δι' αὐτὴν καὶ εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ κεντητοῦ περιστηθίου της.

Τὸ πρῶτον ῥόδον τοῦ ἔτους, τὸ δροσερὸν ἄνθος τοῦ Μαΐου ἔκειτο ἡμικατεγραμμένον ἐπὶ τῆς ἄμμου τοῦ διαδρόμου! . . .

Ὁ Ἐδουάρδος ἀνέλαβε, στενάζων, τὸ ἀτυχεῖς ἄνθος καὶ ἀπέθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στελέχους του, ὅπου ἐξηράνητο ὑπὸ τᾶς φλογερᾶς ἀκτίνης τοῦ ἡλίου! . . .

Ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἡ Νοέμη προσέκλινε ταπεινῶς ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ ξένου, ὅταν δ' οὗτος ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἠρώτησεν μετὰ γλυκύτητος:

— Νοέμη, μὲ μισεῖς εἰσέτι;

Αὕτη τὸν ἠτένισε κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὡσεὶ ἠθέλε ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βᾶθος τῆς καρδιάς του.

— Τί λόγος! ἀνεφώνησεν ὁ γηραιὸς Δὲ Βωφόρτ, ὅστις ἀπέδιδε τὴν στάσιν τῆς θυγατρὸς του εἰς παιδικὴν τινα ἰδιοτροπίαν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μισῇ τις τὸν βασιλέα του. Μὴ κάμνης τὴν θυμωμένην, τέκνον μου, καὶ ἔσο εὐθυμὸς Νοέμη, κόρη τῆς καρδιάς μου.

Ἡ Νοέμη ἐμειδίασεν, ἀλλὰ μειδίαμα λίαν παραδόξον διὰ πρόσωπον τῶσων νεαρῶν! Εἶτα δ' ἐκλινε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἠσπάσατο τὴν χεῖρα τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀνεαἰρέθη, κατέστειλε βεβιασμένως κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἔκρουσε τὴν χεῖρα του ὑπὸ τὸν κεντητὸν ἐπενδύτην του. Ἐν τῷ κόλπῳ δὲ κρατῶν τὴν

χεῖρα, ἐπέβη τοῦ ἵππου καὶ μετ' ὀλίγον δύο ἐρυθραὶ κηλίδες ἀνεφάνησαν ἐπὶ τοῦ ἐκ μεταξῆς ἐπενδύτου αὐτοῦ.

Αἱ δύο κηλίδες ἦσαν ἐξ αἵματος τοῦ πρίγκηπος. Ἡ Νοέμη εἶχε δῆξαι αὐτόν.

Οὐχ ἦττον ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶναι ὠργισμένος κατὰ τῆς κόρης, ἀλλὰ τῇ προσμειδιᾷ καὶ ἀναφωνεῖ πρὸς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἵππου:

— Θὰ σ' ἐπανίδω, Νοέμη! θὰ ἐπανέλθω ἄλλοτε εἰς τὸν πύργον τοῦ πατρὸς σου καὶ ἔνεκα τούτου δὲν σὲ ἀποχαιρετῶ διὰ παντός.

Ὁ Ροβέρτος ὅμως ἐναγκαλιζέται ἐκ νέου τὴν ἐξαδέλφην του, αὐτὴ δ' ἀσπάζεται τὴν κόμην καὶ τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς τοῦ νεανίσκου καὶ κλαίει, διότι ὁ ἀγαπητὸς καὶ ἀγαθὸς Ροβέρτος Λανδσέερ μέλλει νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον μακρὰν τοῦ πατρικοῦ αὐτῆς πύργου, ὡς ἐκλεχθεῖς ὑπὸ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως σύντροφος τοῦ πρίγκηπος Ἐδουάρδου, οὔτινος τῶν μελετῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων ἔμελλε νὰ συμμετέχῃ.

Ἡ συνοδία κινεῖται βραδέως ἐπὶ τῆς κατωφερείας τοῦ λόφου. Ἀπαξ ἔτι οἱ ἵπποι στέλλουσι βλέμματα καὶ χαιρετισμούς πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, αἵτινες, ἀπὸ τῶν ἐπάλλεων τοῦ παλαιοῦ πύργου, ἀποχαιρετῶσι τοὺς προσφιλεῖς αὐταῖς, κινουῦσαι τὰ μακρόθεν τῶν.

Πλὴν αἴφνης ἡ Νοέμη φέρει τὸ μακρόθυλον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἡ λαίδη Σιδονία καταλαμβάνεται ὑπὸ λυγμῶν, ψιθυρίζουσα:

— Ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοι Πάντες ἄς προστατεύωσι τὸν ἀγαπητὸν μας Ροβέρτον.

Ἡ δὲ Νοέμη ἀποκρίνεται, ἀφρημένη:

— Αἰωνίως, ἀμήν! . . .

Ὡ! πόσον φαίνεται ἔρημος καὶ μελαγχολικὸς ὁ πύργος μετὰ τῶσων ἑορτᾶς! . . .

Ἐκεῖνη ἡ σιγὴ πιέζει τὴν Νοέμην, ἥτις δὲν σκιερᾷ πλέον εὐθυμὸς καὶ ζωνεῖ, ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ μάλιστα ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας ἴσταται τεθλιμμένη καὶ σκεπτικὴ ὑπὸ τὴν σκιερὰν φιλλύραν.

Ἰσως τυχαίως ἐκλέγει πάντοτε, ὅπως ὄνειροπολοῦσα στενάξῃ τὴν αὐτὴν θέσιν τοῦ χλοεροῦ λειμῶνος, ὅπου ὁ Ἐδουάρδος, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν, ἠσπάσθη αὐτὴν τὸ πρῶτον.

Ἡ λαίδη Σιδονία, ἀδημονοῦσα διὰ τὴν στάσιν τῆς προσφιλοῦς αὐτῇ Νοέμης, ἥτις μαραίνεται ὡς τὸ στερούμενον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἄνθος, προσκαλεῖ συγγενῆ τινα τοῦ Βωφόρτ, μετὰ δὲ τῶν τέκνων αὐτοῦ ἐπανέρχεται ἡ εὐθυμία εἰς τὸν μελαγχολικὸν πύργον, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ φαιδρότης εἰς τὴν κατεσπαραγμένην ψυχὴν τῆς Νοέμης.

Μετὰ τὴν ἀφιξὴν ὅμως ἐπιστολῶν τοῦ Ροβέρτου, ἐπιστολῶν ὅποιας δύναται νὰ γράψῃ μαθητὴς τοῦ κυρίου Δὲ Βωφόρτ καὶ ν' ἀναγνώσῃ μόνον θυγάτηρ ἑνὸς Βωφόρτ, ἐξαφκνίζεται καὶ ἡ ἐσχάτη ἀπαίσια σκιά ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ τῆς καρδιάς τῆς Νοέμης. Ἐὰν δὲν ἦναι πλέον «ἡ μικρὰ ἀγριόγαττα», ἐγένετο ὅμως ἡ προσφιλεῖς καὶ φαιδρὰ Νοέμη, ἥτις, ἐπιβαί-

